
Я не смерти боюсь

А ее не заметить.

Тень травы на снегу...

Che cosa sono le lacrime...

Le lacrime sono

Occhiali dal sole.

Kas yra ašaros...

Ašaros yra

Akiniai nuo saulės.

Atsimušė saulė į žemę

Ir nuriedėjo tolyn...

Gulinčiu sniegu...

Girdžiu melodiją,

Tik nežinau, kas ją švilpauja –

Ar vėjas, ar jo aidas.

Upe plaukia ledai

Tik tai –

Dar ne pavasaris...

Nepriklausau sau,

O tam, kas kinta

Kaip debesys ir lietūs.

Nušiuro mana skrybėlė.

Grįžtu –

Kažkas laukia.

Lūpomis nubėgo srovė.

Trumpas sujungimas –

Bučinys.

Nešikas užnešė mane į kalno viršūnę.

Net nežinau, kaip atsidėkoti –

Gal sniego gniūžte...

Koks ilgas kelias
Nuo snaigės lig lašo -
Dangus.

Neturiu kelio.
Tik vieškeliai ir takeliai.

Žolė nulinko nuo lašo
O gal ašaros.

Vėjas pakėlė nuo žemės dulkes
Ir paguldė –
Žiedadulkes.

Delnuose išdygo gėlės
Tik nežinau
Kaip jas laistyti.

Lūpos suspaudė gėlės stiebą
Ir įteikė –
Kitoms lūpoms.

Senas kilimas...

Užmigau

Jį beskaitydamas.

Vėl bučiuoju arbatos puodelį

Sklidiną šilumos...

Užmigusiam kariui

Ant nosies nusileido

Drugelis.

Pavydžiu medžiams

Nesigėdinantiems savo

Nuogumo.

Pavydžiu žuvims

Nesigėdinančioms savo

Tylėjimo.

Pavydžiu akmeniui

Be kaltės, kad kas

Suklupo.

Nuridenau savo vienatvės kamuolį

Vaivorykšte į lietu

Šovė paukštelis į viršų

Ir pamatė į save panašų –

Plaukiantį debesį

Ir ateina metas,

Kai žemė negalvoja apie gėlę.

O gėlė – apie drugį...

Vienatvė.

Vėjas iš meilės debesiui

Leidžia to nežinoti.

Nuostabiausias šokis –

Su pasistiebusia ant pirštų galiukų.

Tai ne saulė ir dangus,
O tavo plaukai
Išsidraikę ant dangaus pagalvės –
Debesies...

Perbraukiu delnu per dangų
Ties horizonto linija
Pakedenu debesis ir išprašau lietų,
Kad paslėptų tavo suvilgytus skruostus
Ir užčiauptų bučinį –
Bučiniu.

Paukštis, neradęs
Medžio
Nutūpė
Ant mano peties.

Iškeliavo draugas
Palikęs lazda ir skrybėlę.
Lauksiu sugrįžtant.

Užeigos mirusios gėlės –

Tik tai, kas šaldė

Arbatą.

Ant beaidinčio varpo

Nutūpė baltas

Drugelis.

Žodžiai, žodžiai, žodžiai...

Tai raktas ir užraktas.

Tą pačią akimirką...

Užmigau,

Ir į mano delnus subėgo upeliai,

Gal virs jūra...

Naktis įtekėjo į rytą

O jutimai – lyg žuvys,

Kuriuos nulydėjom,

Suglumę...

Nuraudo dangus
Prisiminęs meilę mėnuliui
Ir prapliupo (verksmu) ...

Švelniai bučiuoju
Tavašias akis
Matančias ir reginčias...
Tokias gražiai gražias

Sužvilgo akys ...
Kažkas įkrito
Gal nenuspėtas dangaus svoris
O gal tiesiog lietaus gyja ...

Išdilusios akys
Žiūrėjo į tai, kas buvo upė ir kalnas ...
Jau ne be upė ir ne be kalnas ...
Tik skausmo pasėliai

Delnai pripustyti smėlio
Nei gėlė's, nei žiedo pažado
Tik smėlis ...

Ne man vienuolio celė

Ne man tyla

Ne man tyla ...

Nutolo garsas

Nuo stygos nepaliestos

Tik palytėtos

Virpesio dangaus

Nukrito lapas negyvas

Ne- sušiurgždėjo

Su vėju ...

Bučiuoju tavo

Akių vokus,

Į kuriuos dedu

Savuosius laiškus tau.

Kai mirsiu

Nelauk manęs ...

Mirusio

Įkritai man
Kažkur į centrą
Tarp širdies
Ir...
Širdies

Prigulsiu ant akmenėlio...
Kažkur skaityta...
Kažkur girdėta...
O gal prigalvota...

Bandžiau
Apkabinti
Seną
Alyvmedį.
Lyg
Amžinybė...

Jeigu vėl ištiesiu delnus

Tu vėl į juos krisi

Nematant

Niekam.

Net man

Jeigu vėl ištiestum delnus

Aš vėl į juos krisčiau

Matant visiems

Net man...

Jeigu vėl ištiesiu delnus

Gal ir niekas nekris...

Jeigu lietus- tai lietus

Jei sniegas- tai sniegas..

Priklauso, koks bus

Dangus

Vėl vienas...

Vėl sniegas...

Kai eilėraštis bus

tik vienas žodis

Reiškia

Miriau

Kur žemė...

Kur dangus...

Nežinau

Pablūdes...

Skaisčiai

Vėjas plaukuos

Supynė mazgą.

Kad neužmirštum...

Ir grįžus

Išpink juos man

Vėl

Paleidžiu gyvenimą vėjais

Tebūnie stiprus tas

Vėjas

Kai dangus užgula

Krūtinės laštą ...

Gal bus kas išgirdęs

Artojo dusulį

Lauko mėlyje

Mirusį

(VLADUI)

Negali

Nutylėti

Jog myli.

Neturi

Teisės.

Nebijok būti atstumtas.

Nebijok nepastebėti ištiestos rankos.

Nebijok vyno sumaišyti su vandeniu.

Nebijok neišlikti.
